

Teljes helyreállítás

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 1:26-27; 3:8-19; 5Mózes 6:5;
Márk 2:1-12; János 10:10; Galata 4:19; Jakab 4:4

„Megteremtette tehát Isten az embert a maga képére; Isten a maga képére és hasonlóságára teremtette: férfiuvá és asszonnyá teremtette őket” (1Móz 1:27, ÚRK).

Az embernek csak körül kell nézni a világban, a környezetében, önmagára kell tekintenie, hogy meglássa, mi a helyzet. Mi is? Az, hogy valami rettenetesen elromlott. Ezt nevezik bukásnak, bűnnek, lázadásnak vagy nagy küzdelemnek.

Viszont jó hír, hogy ez az állapot nem lesz állandó, nem tart örökké. Jézus eljött és meghalt a világ bűneiért, sőt megígérte, hogy majd visszajön. Amikor pedig elérkezik, semmi nem marad meg, ami ehhez a világhoz tartozik, hanem kezdetét veszi egy új ország, Isten örök országa. *„Ezeknek a királyoknak az idejében támaszt az egek Istene egy birodalmat, amely nem pusztul el soha, és ez a birodalom más népre nem száll át, hanem szétzúzza, és véget vet azoknak a birodalmaknak, ő maga pedig örökké fennmarad” (Dán 2:44, ÚRK).*

Micsoda helyreállítás lesz! Csakhogy nem kell a második adventig várnunk a helyreállítás kezdetéig! Aki Krisztusban van, új teremtéssé lett (2Kor 5:17), és Isten eleve elrendelte, hogy most Jézus „képmásai” (ÚRK) legyünk (Róm 8:29). Ő elhív és erőt is ad, hogy egyházaként mások helyreállításáért is telessünk.

június 26.

ISTEN KÉPE

A Bibliából tudjuk, hogy Isten eredetileg a saját „képére” teremtette az embert (1Móz 1:27). A kép lehet kétdimenziós, mint a tükörkép vagy a fénykép, vagy pedig háromdimenziós, mint egy szobor vagy hologram, vagy megfoghatatlan, mint a fejünkben képződő gondolat vagy eszménykép. Mit ért ezen a Biblia?

1Móz 1:26-27 verseit olvasva mit mondhatunk, hogyan magyarázza a Szentírás az Isten képére való teremtettség jelentését (lásd még 1Móz 1:31; 5Móz 6:5; 1Thessz 5:23)?

Amikor Isten megteremtette ősszüleinket, új életformát hozott létre a földön: a férfit és a nőt. Az akkor megalkotott teremtményei közül egyedül róluk olvasható, hogy Isten a saját képére teremtette őket. Nem evolválódott majmok voltak. Emberként alapvetően különböztek minden más földi élőlénytől, mint ahogy mi is, és bármilyen teológiai magyarázat, amely csökkenteni próbálja ezt a különbséget, lealacsonyítja az emberiséget. Isten „nevezé az ő nevüket Ádámnak” (1Móz 5:2). Ez azt jelenti tehát, hogy noha egymástól különböző, különálló teremtmények, mégis ketten egyek voltak, akik együtt, teljes egészükben jelenítik meg Isten képét. Isten képe átfogó értelmű: „Amikor Ádám kikerült Teremtője kezéből, fizikai, szellemi és lelki alkatában magán viselte Alkotójának képmását” (Ellen G. White: *Előtted az élet. Nevelés*. Budapest, 1992, Advent Kiadó, 10. o.). A „kép” szó a héberben a *celem*, a „hasonlatosság” pedig a *demút*. E szavak jelölhetik lényünk fizikai valóját (*celem*) és bensőnket (*demút*), felölelve az ember lelki és szellemi erőit is. Ellen G. White is ezt fejezi ki, amikor úgy fogalmaz, hogy Isten a saját képére teremtette meg az embert, „mind külsejében, mind jellemében” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 19. o.). 5Móz 6:5 verse említi az ember különböző dimenzióit: lélek (lelki), szív (értelmi, szellemi) és erő (fizikai test). 1Thessz 5:23 hasonló mintát követ. Az Isten képére teremtett emberben természetesen megvannak ezek a dimenziók.

Noha az „Isten képére” teremtettség gondolata még sokkal többet magába foglal, annyi mindenesetre félreérthetetlen a Bibliában, hogy az ember minden mástól eltérő, sajátos földi teremtmény. Nincs más olyan élőlény, ami megközelítené. Miért olyan fontos mindig észben tartani ezt a különbséget?

A BŰNESET ÉS AZ UTÓHATÁSAI

A Biblia hallgat arról, hogy mennyi idő telt el a teremtés befejezése és a bűneset között. Napok, hetek vagy évek – nem tudhatjuk. Amit viszont tudunk, hogy valóban megtörtént a bukás, hiszen a következményei azonnal és nyilvánvalóan megmutatkoztak.

Miután Ádám és Éva evett a jó és gonosz tudásának fájáról, hirtelen mindketten rádöbentek mezítelenségükre (1Móz 3:7). Ez volt az első következmény, amiről az Írás említést tett. Igyekeztek elrejtőzni Isten színe előtt. Fényruhájuk eltűnt (lásd Ellen G. White: *Patriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 32. o.). Istenhez fűződő meghitt kapcsolatukat megzavarta az az új, bensőséges viszony, ami az önző gonoszsághoz láncolta őket. Isten ezután rá akarta vezetni az első emberpárt arra, hogy bűnük milyen következményeket idézett elő számukra.

Az alábbi igehelyeket elolvasva nevezzük meg Ádám és Éva bűnének közvetlen következményeit, ahogyan az adott szakaszokban látjuk! Miként mutatkoznak meg ezek a következmények ma?

1Móz 3:8-10 _____

1Móz 3:12 _____

1Móz 3:13 _____

1Móz 3:16 _____

1Móz 3:17-19 _____

Nem kérdés, hogy valóban megtörtént a bűneset, ami rettenetes, szörnyű következményeket vont maga után az emberiség egészére nézve. Tragikus utóhatásait mutatja be az emberi történelem hosszú, szomorú sora, egészen a mai eseményekig. Hálásak lehetünk tehát az ígértért, hogy a bűn tragédiája egy nap majd véget ér és soha nem kezdődik újra!

Milyen példát említhetünk arra, hogy naponta együtt kell élnünk saját bűneink következményeivel?

ELLENSÉGESKEDÉS ÉS ENGESZTELÉS

Isten azt mondta Sátánnak, hogy „*ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod között, és az ő magva között*” (1Móz 3:15). Mit értett ezen? Minek a reményét találhatjuk ebben a versben?

A héber nyelvben közös a gyöke az *ellenségeskedés*, a *gyűlölet* és az *ellenség* szavaknak. Amikor az első emberpár evett a jó és gonosz tudásának fájáról, akkor Istennel ellenséges viszonyba helyezte önmagát és az egész emberiséget (lásd Róm 5:10; Kol 1:21; Jak 4:4). A vers ígérete arra utal, hogy Isten elindítja tervét az emberiség visszaszerzése érdekében, a bennük lévő ellenségeskedést Sátán felé irányítva. Azzal, hogy önmagától Sátán felé fordítja az ellenségeskedés irányát, Isten egy csatornát nyit, amelyen keresztül megmentheti az embert, nem hágva át ugyanakkor isteni kormányzata alapelveit. Eredeti értelmében ezt nevezzük úgy, hogy „engesztelés” – amit Isten tett és még most is tesz a bűneset következtében elvesztett dolgok végső helyreállításáért.

Mire mutatnak rá a következő igék az engeszteléssel kapcsolatban? 3Móz 1:3-4; 1Kor 5:7; 1Jn 1:9

Az engesztelés fogalma egy elkövetett rossz dolog miatti jóvátételt fejez ki. Valaki valami rosszat tett, megszegett egy törvényt, az igazság pedig megköveteli, hogy fizessen érte.

A mi esetünkben mi követtük el a bűnt, de a megváltási terv értelmében az engesztelés, Krisztus áldozati halála szabadít fel vétünk *jogos* következményei alól. Maga Krisztus fizette meg helyettünk a büntetést. A törvény szerint (igen, Isten kormányzatának vannak törvényei) minket illető büntetést Jézus kapta helyettünk. Az igazság követelése így ki lett egyenlítve, csakhogy azt Jézus egyenlítette ki, nem mi! Bűnösök vagyunk, rosszat tettünk, Isten előtt mégis bűnbocsánatot, megbocsátást, megigazítást nyerhetünk. Ez a döntő, alapvető lépés minden dolog újjáteremtésének menetében (lásd ApCsel 3:21).

HELYREÁLLÍTÁS JÉZUSBAN

„...gyermekeim, akiket ismét fájdalommal szülök, amíg kiabrázolódik bennetek Krisztus” (Gal 4:19, ÚRK).

Kezdetben Isten tökéletes, fogyatkozás nélküli teremtményei voltunk, és az Úr tökéletes, teljes világba helyezett bennünket. Sajnálatos módon a bűn következtében elveszett a bűn előtti Paradicsom, és világunkat most halál, kegyetlenség, szenvedés, félelem és tudatlanság tölti be. Isten azért alkotta meg a megváltási tervet, hogy eredeti tökéletességében állítsa helyre a világot. Krisztus eljött visszaszerezni, ami a bűneset miatt elveszett.

„...kezdetben Isten az embert a saját képére teremtette. Felruházta nemes tulajdonságokkal, lelkivilága kiegyensúlyozott és lényének minden erői harmonikusak voltak. Isten e pompás ajándékait azonban összezilálta a bűnbeesés. A bűn elhalványította Isten képét az emberben, sőt majdnem megsemmisítette azt. A megváltási tervet az Úr éppen azért adta, hogy ezt a képet helyreállítsa, és kegyelemidőt adjon az embernek. Az emberi élet alapvető célja azóta az, hogy visszakerüljön a tökéletességnek arra a fokára, amelyen a teremtéskor állt. Ez a cél minden mást megelőz” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 556. o.). A helyreállítás ugyan nem lesz teljes egészen addig, amíg Isten új eget és új földet nem teremt, de a folyamat már most elkezdődött bennünk!

Olvassuk el Gal 4:19 versét! Ha most nem a közvetlen szövegösszefüggésre gondolunk, mi volt az a lényeges lelki természetű kérdés, amit Pál ki akart itt emelni?

Zsid 1:3 verse úgy állítja elénk Krisztust, mint aki Isten „valóságának képmása” (vö. Jn 14:9; 2Kor 4:4; Kol 1:15). Helyre akarja állítani bennünk Isten képét. Ha engedjük, bennünk lakhat Krisztus, Isten képmása: „*bennetek van Krisztus, a dicsőség reménysége*” (Kol 1:27, ÚRK). Az Isten képére való helyreállítás a maga teljességében Jézus második adventjekor történik meg (lásd 1Kor 15:49; 1Jn 3:2). Viszont amennyiben Krisztus bennünk van, mi pedig Őbenne, már a mennybemenetel előtt elkezdődik Isten képe helyreállításának folyamata. Amikor ez megtörténik, vágyódnunk fogunk arra, hogy a környezetünkben élőket odavezessük Istenhez, aki őket is helyreállíthatja.

Már elkezdődött bennünk a helyreállítás folyamata, de miért kell mégis tisztában lennünk azzal, hogy Jézus második adventjéig nem lesz teljes?

június 30.

AZ EGYHÁZ HELYREÁLLÍTÓ SZEREPE

Amint az eddigiekben megállapítottuk, tökéletesnek teremtett világunk bűnbe süllyedt, amiből pusztulás eredt. Isten viszont nem hagyott a sorsunkra – ami örök megsemmisülés lett volna (mellesleg a tudomány szerint ez vár ránk). Az Úr még a világ kezdete előtt megalkotta a megváltási tervet (lásd 1Pt 1:2, 20). Jézus felbecsülhetetlen árat fizetett érte, mégis eljött a földre, szenvedett a kereszten és megigérte, hogy visszatér. Amikor minden véget ér és a bűn elpusztul, az elveszett világot teljes egészében helyreállítja.

Csodálatra méltó, hogy Isten most is hív bennünket, egyházát, hogy nekünk is legyen részünk a helyreállítás munkájában!

Olvassuk el Mk 2:1-12 szakaszában a történetet, amikor egy lebénult ember barátai kitaratóan fáradoztak azon, hogy a beteget Jézushoz vihessék! Hogyan mutatja be ez az eset az egyház szerepét az emberek gyógyításában, helyreállításában?

Sokan bezúfolódtak a házba, ahol Jézus volt, hogy a közelébe kerüljenek. Tömegeket vonzott az emberek iránti szeretete. Négy férfi méretes rést nyitott a tetőn, hogy a lelki, szellemi és fizikai bajokkal terhelt embert Jézushoz vigyék. A Mester meggyógyította, megbocsátotta bűneit, lelki békét nyújtott neki, majd felszólította, hogy keljen fel és járjon. Azt mutatta be ezzel, hogy addig senki nem gyógyul meg egészen, amíg helyreállítása minden téren meg nem történik.

János leírása szerint miért jött el Krisztus a földre? Minek a reményét találjuk a következő ígéretekben? Jn 10:10; 1Jn 3:8

Szokták mondani, hogy Jn 10:10 verse a hetednapos adventista üzenet dióhéjban, és kétségkívül ez Krisztus missziónyilatkozata. Krisztus testének, az egyháznak egyik fő feladata, hogy a Mester lábnyomában járva lerontsuk az ördög munkáit, a halál helyett *bővölködő* életet hozva (lásd még ApCsel 10:38; 1Jn 2:6). Krisztus kéri egyházát: partnereiként vezessük az embereket a fizikai, szellemi és lelki helyreállítás felé, hogy ismét kirajzolódjon bennük Isten képe.

Kik azok, akiknek pontosan most van szükségük a segítségünkre, arra, amit éppen mi adhatunk meg?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Isten képének helyreállítására vonatkozó igehelyek: Róm 8:29; 2Kor 3:18; 5:17; Kol 1:15; 3:9-11

Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, „A teremtés”, „Kísértés és bukás”, valamint „A megváltás terve” c. fejezetei, 18-44. o.

Arra hívott el Isten, hogy másokért, mások javáért munkálkodjunk, igyekezzünk felhívni az emberek figyelmét a Jézus által kínált remény és helyreállítás ígéreteire. Az Úr sokféle módon tud rajtunk keresztül is tenni ennek érdekében. Vannak olyan gyülekezetek, amelyek a környékükön élők számára fizikai helyreállítást kínálnak, egészségügyi programokat és szolgáltatásokat. Az egyház kórházi és klinikai hálózata is ugyanezt a célt szolgálja. Mentális segítség nyújtható tanfolyamok által, amelyekkel felkészíthetjük ismerőseinket, hogy meg tudjanak birkózni a különböző élethelyzetekkel. A gyülekezetek nyithatnak vagy támogathatnak iskolákat, indíthatnak tanfolyamokat, de tarthatnak még pl. korrepetálást, végezhetnek mentorálást, pszichológiai tanácsadást is. Az egészséges, teljes életet keresve a környékbeliek közül sokan felismerik majd, hogy lelki és erkölcsi gyógyulásra szintén szükségük van, még ha először nem is gondoltak erre. Valójában Isten képe helyreállításának ez meghatározó része (lásd Ef 4:22-24). Az egyháznak sajátos helyzete és képessége van a lelki igények kielégítésére, sokkal inkább, mint bármely szekuláris, társadalmi és egészségügyi szervezetnek.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Említsük meg, hogy mit tesz a gyülekezetünk a környékbeliek fizikai, mentális és lelki gyógyulása érdekében! Beszéljünk arról a csoportban, hogyan lehetne bővíteni a gyülekezet szolgáltatát ezen a téren!
2. Mit értünk a fizikai helyreállítás fogalma alatt? Hiszen bármivel is segítsünk az embereknek visszanyerni az egészségüket, az Úr visszajöveteléig mindenkire hatnak a betegségek, mint ahogy az öregedés is. Miért bizonyítja ez is, hogy csak Jézus visszajövele után várhatjuk a teljes helyreállítást?
3. Beszéljünk arról, hogy már most elkezdődik bennünk Isten képének a helyreállítása! Mit jelent ez? Hogyan történik? Hogyan győződhetünk meg arról, hogy fejlődünk-e ezen a téren? Miért kell helyes képet alkotnunk Istenről ahhoz, hogy a helyreállítás végbemehessen bennünk? Miként kerülhetjük el a csüggedést, ha nem haladunk úgy, ahogyan szerintünk kellene?

REMÉNY ÉS BÁTORSÁG

„Erősítsétek a lankadt kezeket, és szilárdítsátok a tántorgó térdeket. Mondjátok a remegő szívűeknek: legyetek erősek, ne féljete!” (Ézs 35:3-4)!

„Bátorság és kitartás nélkül semmit sem tudunk megtenni. Öntetek bátorságot és reményt a szegényekbe és elcsüggedtekbe! Amikor válságos helyzetbe jutnak, kézzelfogható segítséggel bizonyítsátok be nekik - ha szükséges -, hogy érdekel titeket a sorsuk. Akik sok előnyt élveznek, ne felejtsek el, hogy ők maguk is még sok dologban hibáznak, és nekik is fáj, amikor rámutatnak hibáikra, és arra, hogy miként kellene viselkedniük. Gondoljatok arra, hogy kedvességgel többet lehet elérni, mint dorgálással! Amikor megpróbáltok másokat tanítani, éreztessétek meg velük, hogy azt szeretnétek, ha a legmagasabb fokra jutnának, és hogy készek vagytok nekik segíteni! Ha néha mulasztást követnek el, ne siessetek elítélni őket!

Az egyszerűséget, önmegtartózkodást, takarékoságot, amelyeket oly fontos a szegényeknek megtanulniuk, sokszor nehéz és kellemetlen leckének tartják. A világ példája és szelleme állandóan önteltségre, a hivalkodás szeretetére, mértéktelenségre, tékozlásra és tétlenségre sarkall. Ezek a bűnök ezeket kergetnek nyomorba, és ezeket gátolnak meg a lealázkodásból és nyomorból való kiemelkedésben. A keresztényeknek bátorítaniuk kell a szegényeket az ezekkel a hatásokkal szembeni ellenállásra.

Jézus szerény körülmények között jött e világra. Szegény születésű volt. A menny Fensége, a dicsőség Királya, az egész angyalsereg Parancsnoka megalázva magát fogadta el emberi mivoltát, és a szegénységet és a megaláztatottságot választotta. Nem voltak olyan lehetőségei, amelyeket a szegények nem élvezhettek. Fárasztó munka, nehézségek és nélkülözés között élte mindennapjait. *»A rókáknak barlangjuk van - mondta -, és az égi madaraknak fészük; de az ember Fiának nincs fejét hová lehajtania«* (Lk 9:58).

Jézus nem hajszolta az emberek csodálatát és dicséretét. Ő nem parancsolt semmilyen hadseregnek. Nem uralkodott földi birodalmon. Nem kereste a gazdagok és a világ által megbecsültek kegyét. Nem igényelt helyet a nemzet vezetői között. Egyszerű emberek között élt. Semmibe vette a társadalom mesterkéltségekét, megkülönböztetéseit. Az arisztokrata születést, a gazdagságot, talentumot, tanultságot, rangot figyelmen kívül hagyta” (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lányomán*. Budapest, 1998, Advent Kiadó, 131-132. o.).